

Modri paša.

V glavi polno črnih misli
pije paša črno kavo,
strežejo mu črne sužne.
Sam ne ve, kaj naj bi delal,
da pregnal bi večni dolgčas.
Mlade ženke, lepe huris
njega več ne veselijo,
vseh njih sit je že do grla;
kuhar umni preizborna
kuha vedno mu jedila,
no želodec je pokvarjen,
tudi njih je sit do grla;
a sprehodi v vrtu krasnem
in razgovor z modrim zofto
in vladanja enomernost —
vsega sit je že do grla!
Ker ne ve, kaj naj bi delal,
pije paša črno kavo. —

Toda kaj ta šum na cesti?
Ni zgodila se nesreča? —
Čuj, in šum se vedno veča!
Ni požar li kje v bližini?

K oknu stopi in zagleda:
 Trg prostorni ves napolnjen
 je z narodom revnim, lačnim.
 K nebu dviga roke suhe
 narod bedni, narod lačni
 in kriči iz vsega grla
 kot otrok, ki hoče hrane:
 „Paša, daj nam dela, dela!“

Po vsem mestu se razlega
 krik ta strašni, nenavadni
 in on reže mu v ušesa,
 reže bolj ko nož damaški . . .

Dolgo paša ne pomišlja,
 na balkon on hitro stopi,
 z roko mahne — vse utihne —
 in z zvenečim reče glasom:
 „Narod slavni, bratci dragi,
 prosite, naj dam vam dela,
 no, povem vam prav odkrito:
 pomagati vam ne morem,
 saj še sam ga nimam — dela,
 ko sem vendar paša vaš!“ . . .

Petruška.

Priskakljali dnevi solnčni . . .

Priskakljali dnevi solnčni
 so iz tujih deželá;
 prepojena s hrepenenjem
 so narave sveta tla.

V temnih globočinah zemlje
 polje plodna, sočna kri . . .
 En poljub nebeških žarkov,
 vsemir večni zadrhti. —

Glej, že tisočero cvetov,
 kakor solncu svit žareč,
 je prepreglo dole tihe,
 vrh goré v nebo strmeč.

Jutro sveto je vzplamtelo
 v solnčne sile žar krvav,
 s širnim morjem se nebo je
 strnilo v poljub sanjav.

Vekoslav Spindler.

